

ἀνακατεύω κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ.) ἀνακατεύου βότρυς ἰδιώμ. ἀνακατεύω Κρήτ. Μεγίστ. Νάξ. Σίφν. κ. ἄ. ἀνακατεύω Ἀνδρ. Α.Κρήτ. Μήλ. Σέριφ. Σῦρ. Χίος κ. ἄ. — Λεξ. Πρω. ἀνεκατεύω Ἀνδρ. Κρήν. Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Χίος ἀνακατώβω Θήρ. ἀνεκατώβω Θήρ. ἀνακαρκατεύω Δ.Κρήτ. ἀνεκαρκατεύω Α.Κρήτ. ἄνακατεύω ἐνιγ. ἄνακατεύω Σύμ. κ. ἄ. ἄνακατεύω Α.Ρουμελ. (Μεσημβρ.) κ. ἄ. ἄνακατεύω Θράκ. (Σαρεκκλ. Γέν. Σκοπ.) Κίεβλ. κ. ἄ. ἄνακατώβω Πάτμ.

Ἐκ τοῦ ἐπίθ. ἀνάκατος. Τὸ ἀνακατώβω ἔκ τοῦ ἀνακατεύω κατὰ σύμφυρ. πρὸς τὸ ἀνακατώνω. Τὸ ἀνακατώβω ὁμοίως κατὰ σύμφυρ. πρὸς τὸ ἀνακατώνω. Εἰς τὸν τύπ. ἀνακαρκατεύω ἔχομεν διπλασιασμόν τῆς συλλαβῆς κα καὶ ἀνάπτυξιν ρ. Τὸ φαινόμενον τοῦτο παρατηρεῖται καὶ ἀλλαχοῦ, οἷον χαλεύω - χαχαλεύω - χαρχαλεύω.

Α) Κυριολ. **1)** Διακινῶ, ἀνακινῶ κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ.): Ἀνακατεύω τὸ φαγεῖ νὰ μὴν κολλήσῃ. Ἀνακατεύω τὸ τσάι γιὰ νὰ λειώσῃ ἢ ζάχαρι κοιν. || Φρ. Ἀνακατεύει τὴ θάλασσα (ἐπὶ ἀνθρώπου ραδιούργου, ὁ ὁποῖος ἐνσπείρει διχονοίας μεταξὺ τῶν ἄλλων, ὅπως οἱ ἄνεμοι συνταράσσουν τὴν θάλασσαν) Πελοπν. (Γορτυν.) Ἀνακατεύει δουλειὰς (μεταφ. ἐπὶ τοῦ ραδιούργου) Σῦρ. || Παροιμ. "Οποῖος ἄνακατώβει τὰ πίτερα τὸν τρών οἱ χοῖροι (ὅστις συναναστρέφεται μὲ εὐτελεῖς καὶ φαύλους ἀνθρώπους θεωρεῖται ἀπὸ ὅλους ὡς ὁμοῖος πρὸς αὐτοὺς καὶ καταφρονεῖται, πολλάκις δὲ δίδει λόγον διὰ τὰς πράξεις του ἢ πάσχει ἀπὸ τῶν ἰδίων συντρόφους. Πβ. ΝΠολίτ. Παροιμ. 2,195) Πάτμ. || Ἄσμ.

Τὴ στάχτη ἀνακάτενα καὶ βρῆκα μὲ βελόνα

Εὐβ. (Κάρυστ.) Συνών. ἀναδεύω **A 1**. **β)** Ἀναζωπυρῶ, ἐπὶ πυρὸς κοιν.: Ἀνακατεύω τὴ φωτιά. Συνών. ἀναγκάζω **A 6**, ἀναδεύω **A 15**, ἀναθάλλω **B 1**, ἀνακαρώνω (II) **B 1 β**, ἀνακατώνω **A 1 β**, συνταυλίζω. **2)** Φέρω τινὰ εἰς κατάστασιν, ὥστε νὰ αἰσθανθῇ τάσιν πρὸς ἑμετὸν κοιν.: Μ' ἀνακατεύει τὸ φαγεῖ ποῦ ἔφαγα, μοῦ φαίνεται πῶς θὰ τὸ βγάλω. Ἐφαγα πεπὸν καὶ μ' ἀνακάτεψε κοιν. Καὶ ἀπροσ. μ' ἀνακατεύει, μοῦ ἔρχεται νὰ κάμω ἑμετὸν Πελοπν. (Αἴγ. κ. ἄ.) Συνών. ἀναγουλίζω **3 β**. **β)** Μέσ. αἰσθάνομαι τάσιν πρὸς ἑμετὸν κοιν.: Ἐφαγα τὸ δεῖνα φαεῖ καὶ ἀνακατεύομαι. || Φρ. Σὲ βλέπω καὶ ἀνακατεύομαι (πρὸς πρόσωπον προξενοῦν ἀηδία). Συνών. ἀναγουλεύομαι **1**, ἀναγουλίζω **3**, ἀναγουλίζω **1**. **3)** Μεταβάλλω τὴν θέσιν πράγματός τινος, μετακινῶ τι κοιν.: Τ' ἀνακάτεψαν τὰ πράγματα καὶ δὲ μπορῶ νὰ βρῶ ἐκεῖνο ποῦ θέλω. Ἀνακατεύτηκαν τὰ βιβλία κοιν. **β)** Μετακινῶ πράγματα ζητῶν νὰ εὕρω τι καὶ γενικῶς ἀνερευνῶ, ζητῶ Κρήτ.: Ἀνακαρκατεύω νὰ βρῶ τὸ τόπι μου. Ἠπίασε καὶ ἀνεκαρκατεύγει ὅλο τὸ σπῖτι, μὰ δὲ γατέω εἶδα γυρεύγει! Ἀνεκαρκατεύγει γιὰ νὰ τὸ βρῇ νὰ τὸ πάρῃ. **4)** Μεταβάλλω τὴν φυσικὴν θέσιν πράγματός τινος κοιν.: Ἀνακάτεψε καλὰ τὴν τράπουλα. Συνών. ἀνακυλῶ. **5)** Ἀναμειγνύω, συμφύρω δύο ἢ περισσότερα πράγματα κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ.): Ἀνακατεύω σιτάρι καὶ κριθάρι - βούτυρο καὶ λίπος - ζάχαρι καὶ μέλι κττ. Βούτυρο μὲ λάδι ἀνακατεμένο. Ἐλαιὲς ἀνακατεμένες (διαφόρων ποιότητων ἢ τόπων). Λεμόνια - πορτοκάλια ἀνακατεμένα (συνών. τῷ προηγουμένῳ). || Παροιμ. "Οποῖος ἀνακατεύεται μὲ τὰ πίτουρα τὸν τρών οἱ κόττες (συνών. τῇ ἀνωτέρῳ: ὅποιος ἄνακατώβει τὰ πίτερτα τὸν τρών οἱ χοῖροι) κοιν. Συνών. τῆς μετοχ. ἀνακατερός, ἀνακατευτός **1**, ἀνάκατος **2**, ἀνακατωμένος (ἰδ. ἀνακατώνω), ἀνακατωτός. **β)** Μέσ. συναναστρέφομαι

μὲ ἄλλον πολλαχ.: Αὐτὸς ἀνακατεύεται μὲ τοσοῖ κλέφτες Κρήτ. || Ἄσμ.

Ἀνακατεύομαι μὲ νγὲς σ'ταράτες καὶ μελαχρινές, μὰ μὲ ξανθοῦλλα δὲ μπορῶ μουδ' ἀποπέρα νὰ τὴν δῶ Λεξ. Δημητρ.

Β) Μεταφ. **1)** Διαταράττω τὸν λογικὸν εἰρμόν πραγμάτων, διὰ τὰ ὁποῖα ὁμιλῶ, δὲν τηρῶ χρονολογικὴν σειρὰν εἰς τὴν ἀφήγησιν ἢ ἀναμειγνύω πράγματα ἄσχετα πρὸς τὸ θέμα τῆς ὁμιλίας κοιν.: Τ' ἀνακατεύεις καὶ δὲ μὰς τὰ λές καλά. Μὴ τ' ἀνακατεύῃς τὰ ζητήματα! Τ' ἀνακατεύει τὰ λόγια του. Συνών. μπερδεύω. **2)** Ἐμπλέκω τινὰ εἰς ξένας ὑποθέσεις κοιν.: Τὸν ἀνακάτεψαν καὶ αὐτὸν 'ς ἐκείνη τὴ βρομοδουλειά. Ἐμένα μὴ μ' ἀνακατεύετε 'ς τοὺς καβγάδες σας. Αὐτὸς παντοῦ ἀνακατεύεται. Σ' αὐτὴ τὴ δουλειὰ εἰν' ἀνακατεμένοι πολλοί. Εἰν' ἀνακατεμένος καὶ αὐτὸς 'ς τὴν κλεψιά - 'ς τὸ φόνο κττ. κοιν. || Φρ. Ἀνακατεύεται ἐκεῖ ποῦ δὲν τὸν σπέρνουν (ἐπὶ τοῦ προπετοῦς καὶ πολυπράγμονος) σύνθηθ. Συνών. τοῦ μέσ. ἀναδεύομαι (ἰδ. ἀναδεύω **B 2**). **3)** Ραδιουργῶ κοιν.: Μὰς ἀνακάτεψε ὅλους μας - τὸν κόσμο ὁ παλαιάνθρωπος. Αὐτὴ ἡ παλαιογυναῖκα δὲν κάνει ἄλλο παρὰ ν' ἀνακατεύῃ τὴ γειτονιά. Συνών. ἀναγέρνω **A 2 γ**, ἀναδεύω **B 1**. **4)** Μέσ. συγχύζομαι, ταράττομαι, ἐρεθίζομαι Λεξ. Δημητρ.: Τὸν βλέπω καὶ ἀνακατεύομαι. Μετοχ. ἄνακατεμένος = εὐμετάβλητος, ἄστατος, ἐπὶ ἀτμοσφαιρικῆς καταστάσεως Θράκ. (Σαρεκκλ.): Ἄνακατεμένος καιρός. Συνών. ἀνακατωμένος (ἰδ. ἀνακατώνω).

Πβ. ἀνακατένω, ἀνακατίζω, ἀνακατουλλεύω, ἀνακατώνω.

ἀνακάτεψι ἢ, Λεξ. Πρω. Δημητρ. ἀνεκάτεψι Λεξ. Πρω.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀνακατεύω.

Α) Κυριολ. **1)** Ἀταξία, σύγχυσις πραγμάτων Λεξ. Πρω. **2)** Τάσις πρὸς ἑμετὸν Λεξ. Πρω. Δημητρ. Συνών. ἀναγούλα (I) **A 1**, ἀνακατούρα, ἀνακάτωμα, ἀνακατωμάρα, ἀνακατωμός, ἀνακάτωσι, ἀνακατωσιά, ἀνακατωσοῦρα, ἀνακέρωμα.

Β) Μεταφ. **1)** Ραδιουργία Λεξ. Πρω. Δημητρ. Συνών. ἀνάβαλμα **3**. **2)** Ἐρις, φιλονικία Λεξ. Πρω. Συνών. ἀναγούλα (I) **B 3**.

Πβ. ἀνακάτεμα, ἀνακατεμός, ἀνακατεψιά, ἀνακατισμός, ἀνακατούρα, ἀνακάτωμα, ἀνακατωμός, ἀνακάτωσι, ἀνακατωσιά, ἀνακατωσοῦρα.

ἀνακατεψιά ἢ, πολλαχ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀνακάτεψι.

1) Ἀνάμειξις, συμφυρμός ΠΒλαστοῦ Κριτικ. ταξίδ. 152: Ἡ πολυκαιρίνη ἀνακατεψιά ἔχει μπερδέψει... ἀξεδιάλυτα τοῖς φυλές. **2)** Εἰς τὸν πληθ., σκάνδαλα, ραδιουργαὶ πολλαχ.: Μὴ μοῦ κάμῃς ἀνακατεψιές! **3)** Ἐρις, φιλονικία πολλαχ. Συνών. ἀναγούλα (I) **B 3**.

Πβ. ἀνακάτεψι.

ἀνακατεψιάρης ἐπίθ. Ἠπ. κ. ἄ. — Λεξ. Πρω. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀνακάτεψι ἢ ἀνακατεψιά.

Ὁ διασπείρων ψευδεῖς λόγους, ὁ προκαλῶν σκάνδαλα καὶ διχονοίας, σκανδαλοποιός, ραδιουργός. Συνών. ἀναδευτής, ἀνακατούρης, ἀνακατωσιάρης, ἀνακατωσοῦρης, ἀνακατωτήρι **2**, ἀνακατωτής, ἀνακατωτούρης, πειραξιάρης, σκανταλιάρης.

ἀνακατίζω Πελοπν. (Λακων. Μάν.) — ΚΠασαγιάνν. ἐν Τέχνῃ 1,224 ἀνωκατίζω Κρήτ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀνάκατος. Ὁ τύπ. ἀνωκατίζω κατ' ἐπίδρασιν τοῦ *ἀνώκατος, δι' ὃ ἰδ. ἀνάκατος.

1) Ἀναμειγνύω Πελοπν. (Λακων. Μάν.) —ΚΠασαγιάνν. ἐνθ' ἀν.: Ἀνακατίστηνα οἱ γενεῖς ΚΠασαγιάνν. ἐνθ' ἀν. 2) Προξενῶ σύγχυσιν καὶ ταραχὴν Κρήτ.: Ἄσμ.

Σὰν εἶδασιν οἱ Χριστιανοὶ πῶς θενὰ τοῖ πατήσων.
δίδου τοῦ τσεπανὲ φωθῖα γὰ νὰ τσ' ἀνωκατίσων
(τσεπανὲς = πυριτιδαποθήκη) Κρήτ.

Πβ. ἀνακατένω, ἀνακατεύω, ἀνακατουλέ-
λεύω, ἀνακατώνω.

ἀνακατισμός ὁ, Πελοπν. (Μάν.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀνακατίζω.

Σύγχυσις, ταραχή, φιλονικία: Ἐγίνηκε μεγάλος ἀνακα-
τισμός. Συνών. ἀναδεμός, ἀνακατούρα Β1. Πβ. ἀνα-
κάτεψι.

ἀνάκατος ἐπίθ. κοιν. ἀνάκατους βόρ. ἰδιώμ. ἀνέ-
κατος Θήρ. Α.Κρήτ. Κύθν. κ. ἄ. —Λεξ. Βλαστ.

Ἐκ τῶν ἐπιρρ. ἄνω κάτω συνεκφερομένων περιφρα-
στικῶς πρὸς δήλωσιν τοῦ φύρδην μίγδην διὰ τοῦ μεταβα-
τικοῦ τύπ. *ἀνώκατος. Πβ. καὶ ΓΧατζιδ. ἐν Ἐπιστ.
Ἐπετ. Πανεπ. 9 (1912/3) 21.

1) Ὁ ἐν ἀταξίᾳ εὐρισκόμενος κοιν.: Ἀνάκατοι λογαρια-
σμοί. Ἀνάκατο σπῖτι. Ἀνάκατα βιβλία. 2) Ἐκεῖνος ποῦ
δὲν εἶναι ἀμιγής, μεικτὸς κοιν.: Ἀνάκατος κόσμος (ἄνθρω-
ποι διαφόρων κοινωνικῶν τάξεων, διαφόρου γένους καὶ
διαφόρου ἡλικίας). Ἀνάκατα ἀχλάδια - κυνδῶνα - μῆλα - πορ-
τοκάλια κττ. (διαφόρων μεγεθῶν καὶ ποιότητων). Σιτάρι
καὶ κριθάρι ἀνάκατο. Φασόλια καὶ κουκκιά ἀνάκατα. Ἀλεύρι
- ψωμί ἀνάκατο (ἀνάμεικτον ἐκ σίτου καὶ κριθῆς). Ἀσπρό-
χωμα καὶ κοκκινόχωμα ἀνάκατο κοιν. Ἦταν γ' ναῖκις ἄντρες
᾿ς τ' ἡκκλησιὰ ἀνάκατ' Στερελλ. (Αἰτωλ.) Ἀνάκατη φυλὴ
(λαὸς ἀποτελούμενος ἀπὸ πρόσωπα διαφόρων φυλῶν)
Ιδραγούμ. Ὅσοι ζωντ. 116. Σὲ λίγο φάνηκε ἀνάκατος
ροῦχα καὶ κόκκαλα ὁ σκελετὸς ΠΠαπαχριστοδ. Θρακ.
ἡθογραφ. 2,39. || Ποίημ.

Κουφάρια χίλια μύρια ἀνάκατα
γδυμένα, ἀγνώριστα, συντρίμμα

ΚΠαλαμ. Πεντασύλλ. 132. Συνών. ἀνακατεμένος
(ἰδ. ἀνακατεύω Α5), ἀνακατερός, ἀνακατευτός 1,
ἀνακατωμένος (ἰδ. ἀνακατώνω), ἀνακατωτός.

3) Ὁ μὴ ἔχων ὁμοιότητα πρὸς ἄλλον, ἀνόμοιος Λεξ.
Δημητρ.: Μὲ ἀνάκατα ἐπιπλα στόλισε τὸ σπῖτι του. 4)
Ὡς οὐς., τάσις πρὸς ἐμετὸν Κρήτ. —Λεξ. Βλαστ. Συνών.
ἰδ. ἐν λ. ἀνακάτεψι Α2.

ἀνακατουλλεύω ἀμάρτ. ἀνεκατουλλεύω Α.Κρήτ.
ἄνεκατουλλεύω Α.Κρήτ.

Ἐκ τοῦ ἀμαρτ. ὄν. ἀνακατούλλης.

Ἀνακινῶ, μετακινῶ πράγματα ζητῶν νὰ εὑρω τι:
Εἶδα ἄνεκατουλλεύεις μέσα ᾿ς τὸ κοφίνι; Ἀνεκατουλλεμένα
ἠῦρηκα τὰ ροῦχα καὶ δὲ γατέχω ποῖος τὰ ἄνεκατούλλεψε.
Πβ. ἀνακατένω, ἀνακατεύω, ἀνακατίζω, ἀνα-
κατώνω.

ἀνακατούρα ἡ, Κέρκ. Κεφαλλ. κ.ἄ. —Λεξ. Μπριγκ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀνακατώνω. Διὰ τὸν σχηματισμὸν
πβ. τρώγω - ἔφαγα - φαγούρα, χάνω - χασούρα,
χαίρετῶ - χαίρετούρα κττ.

Α) Κυριολ. 1) Ἀνάμειξις, σύμφυρσις πραγμάτων
ἐνθ' ἀν. 2) Τάσις πρὸς ἐμετὸν ἐνθ' ἀν. Συνών. ἰδ. ἐν λ.
ἀνακάτεψι Α2.

Β) Μεταφ. 1) Θόρυβος, ταραχὴ ἐνθ' ἀν. Συνών.
ἀναδεμός, ἀνακατισμός. 2) Ἔρις, φιλονικία
ἐνθ' ἀν.

Πβ. ἀνακάτεμα, ἀνακάτεψι.

ἀνακατούρης ἐπίθ. ἀμάρτ. Θηλ. ἄνεκατούρα Θρακ.
(Σαρεκκλ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀνακατώνω.

Ραδιοῦργος, σκανδαλοποιός. Συνών. ἀναγορεῖ-
άρις, ἀναγορευτής, ἀναδευτής, ἀνακατεψιάρις, ἀνακα-
τωσιάρης, ἀνακατωσοῦρης, ἀνακατωτήρι 2, ἀνακα-
τωτής, ἀνακατωτούρης, περαξιάρης, σκανταλιάρης.

ἀνακατούρι τό, Παξ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀνακατώνω.

Εὐλὸν μὲ τὸ ὅποιον ἀνακατώνουν ὑγρὸν τι.

ἀνακατοῦσα ἐπίθ. θηλ. ἀμάρτ. ἀνεκατοῦσα Θήρ.
Ἐκ τοῦ ρ. ἀνακατώνω καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ.
-οῦσα, περὶ ἧς ἰδ. ἈνθΠαπαδόπ. ἐν Ἀθηνᾶ 37 (1925) 185.
Ἡ σύγχυσιν καὶ ταραχὴν προξενούσα, ἄτακτος.

ἀνακατούσης ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀνεκατούσης Θήρ.
Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀνακατοῦσα. Ἰδ. ἈνθΠαπαδόπ. ἐν
Ἀθηνᾶ 37 (1925) 197.

Ὁ προξενῶν σύγχυσιν καὶ ταραχὴν.

ἀνακατσαρώμος ὁ, ἀμάρτ. ἀνεκατσαρώμος Νάξ.
(Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀνακατσαρώνω, παρ' ὃ καὶ ἀνεκα-
τσαρώνω.

Ἡ ἐκ φόβου ἢ ψύχους συστολή, δειλία: Μουρὲ μίλησε,
παιδί μου, σάλεψε, εἶδ' ἀνεκατσαρώμος εἶν' εὐτός!

ἀνακατσαρώνω ἀμάρτ. ἀνεκατσαρώνω Νάξ. (Ἀπύ-
ρανθ.) Μέσ. ἀνασαντσαρώνομαι Λεξ. Αἰν. ἀνασκουν-
τσαρώνομαι Πελοπν. (Γορτυν. κ. ἄ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀνά καὶ τοῦ ρ. κατσαρώνω. Περὶ
τῆς γενέσεως τοῦ σ ἰδ. ΧΠαντελίδ. ἐν Byzant. - Neugr.
Jahrb. 6,430.

1) Συστέλλομαι ἐκ φόβου ἢ ψύχους Νάξ. (Ἀπύρανθ.):
Μὰ γὰρ κα' ἐνεκατσαρώσεες ἐσύ; Εἶδα ἔχεις κα' εἶδ' ἀνεκα-
τσαρωμένος; 2) Μέσ. ἀνορθοῦνται αἱ τρίχες μου ἐκ
τρόμου ἢ ὀργῆς ὡς αἱ τῆς γαλῆς, ἐξαγριώνομαι, φρικιῶ
Πελοπν. (Γορτυν. κ. ἄ.) —Λεξ. Αἰν. Συνών. ἀνακα-
τσαρίζω 1, ἀνατριχίζω.

Πβ. ἀνακατσιάζω 1. ἀνακατσοιλλώνω, *ἀνακα-
τσοιλλεῖν.

ἀνακατσιάζω, ἀναγατσιάζω Κεφαλλ. (Λειξούρ.
κ.ἄ.) ἀνακατσιάζω ἐνιαχ. ἀνασαντσαρίζω Κεφαλλ. —ΑΛα-
σκαράτ. Στιχουργ. 60 ἀνασαντσαρίζου Στερελλ. (Αἰτωλ.)
ἀνακατιῶ Κύπρ. ἀνακατσιῶ Λεξ. Μπριγκ. ἀνεκατσιῶ
Κύπρ. ἄνεκατιῶ Κύπρ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀνά καὶ τοῦ ρ. κατσαρίζω.

1) Φρικιῶ ἐκ ψύχους, ὀργῆς, τρόμου κττ., ἀνορθοῦνται
αἱ τρίχες μου ἐκ ψυχικοῦ τινος πάθους Κεφαλλ. (Λειξούρ.
κ. ἄ.) Συνών. ἀνακατσαρώνω 2, ἀνατριχίζω.

β) Ἀνορθώνομαι, ἐπὶ τριχῶν ΑΛασκαράτ. ἐνθ' ἀν.:
Ποίημ.

Τὸ μουντάκι τοὺς ἀνατριχισμένο
λές πῶς τοὺς ἀνασαντσαρίζασε ἀπὸ ἀρρώστια.

Καὶ μετβ. ἀνορθώνω Στερελλ. (Αἰτωλ.): Ἀνασαντσαρίζ' τὰ
μαλλιά τοῦ σκ' ἄλλι. 2) Μετβ. καὶ ἀμετβ. αἰσθάνομαι ἀηδῖαν,
ἀποστρέφομαι Κύπρ. —Λεξ. Μπριγκ.: Ἀνακατιῶ τὸν χα-
λουβᾶν καὶ τὴν ταχὴν, γιατί ἡῦρα πολλὰς φορὲς μοῦγες Κύπρ.

